

Dio papa pizzázója

DIO PAPA

Vasárnap este van, és szabad a kedvenc asztalom. Ez áll a legközelebb a pulthoz, szorosan a fal mellé tolva, így csak három szék fér el mellette. Kettőt szoktunk használni közülük: az egyikén én üldögélek, a másikon pedig Dio papa, a szakácsok gyöngye. Valójában az összes többi asztal is szabad, amit nem bánok különösebben. A tömeg, a panelekből leszabadult kölkök nyüzsgése és a tévét követelő papucsos majmok hőzöngése elveszi az étvágyamat. Ha jól látom, papa már a zárásra készült, amikor beléptem: a székek egy részét föltette az asztalokra, a pult üresen áll, és a sült tészta, a fűszerek és a forró sajt illata enyhébb a szokásosnál. Az öreg egy partvissal maszatol a parkettán, feje fölött pedig ott csüng a hely két mottója, csontfehér műanyaglapokra nyomott fekete betűkkel:

Aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott!

Ámen

és

Egy napon, ami el sem jön talán, majd én is kérek tőled egy szívességet.

D. V. C.

– Helló, papa! – mondom viszonylag halkán, mire Dio felnéz a parkettáról és olyan széles mosolyt villant felém, mintha egy karéj kenyérral tömték volna ki a száját.

– Nocsak. Nem számítottam már rád ma este.

– Tudod, hogy soha nem hagynám ki.

– Most már tudom. Kávét vagy aperitifet?

– Mindkettőt, azt hiszem.

A felmosáshoz használt eszközöket eltünteti a pult mögött, igazít egyet az egész napos munka ellenére is makulátlan kötélynén és újfent rám mosolyog: – Egybe vagy külön?

– Legyen most külön. Egy presszó és egy feles a szokásosból megteszi.

– Remek választás. A minap kiváló minőségű kávébabot szereztem.

– Mint mindig.

Közben leültem a helyemre, a szék támlájára lógattam az ingemet, majd az asztalon könnyökölve megtámasztottam az állam az ökleimen. Papa kihozza a felszerelést: egy csésze kávé nekem, egy csésze kávé neki, egy feles nekem, egy pohár vörösbor neki és egy jókora fémtál nekem, amit egyelőre félretolok.

– Nehéz heted volt? – kérdezi.

– Mondhatjuk.

– Hát akkor egészség!
Összekoccan a stampedli és a borospohár.

Sinatra arról énekel, hogy megette és kiköpte és szembenézett mindennel, de egyenes hátal és a maga módján. Én most Dio papával nézek szembe, túl a második körön, mintha sírnék, de ő csak mosolyog rám kedvesen.

– Takonyból és könnyekből nem lesz semmi, fiam. Ez még fűszernek sem elég.

Megértően bölintok, de azért úgy, hogy a takony és a könnyek az előttem lévő tálba potyogjanak.

– Lehet, hogy elfogyott – mondom neki.

– Én nem úgy látom, hogy elfogyott volna, fiam. Sőt, mintha egészen sok lenne még ott bent.

Belebámulok a tálba: az acélszürke felületen csillognak a nedveim, mint a harmat.

– Talán kezd előlről. Meséld el még egyszer, mi történt kedden.

Biccentek.

– Egész nap jól voltam. El is feledkeztem róla, csináltam a dolgaimat, mint bárki más, ebéidőben felhívtam, hogy együnk együtt, és ki is ültünk egy kerthelyiségbe. Rendesen beszélgettünk, tudod? Nem a betegségről, nem a mindennapokról, hanem tréfálkoztunk és nevtünk, nem is emlékszem, mikor láttam utoljára ennyit nevetni. Közel ült hozzám, folyton hozzám ért, és amikor végeztünk, azt mondta, ugorjunk haza, még a combomat is megsimogatta, hogy biztosan érsem a célzást. Szájon csókoltam, és elindultunk haza.

Itt elhallgatok, Sinatra pedig rákezd egy másik nótára, amiben arról dalol, hogy ez az élet. Lehunyom a szemem és úgy folytatom.

– Felmentünk. Csókolóztunk és ölelkeztünk. Szinte letéptük egymásról a ruhát.

Végre összerándultam ott mélyen. Egyelőre csak a könnyem csordul ki tőle.

– Az ágyra döntöttem. Többnyire már meztelenek voltunk, úgy összegabalyodva, mintha ez lenne az első és utolsó alkalom. Aztán megláttam az arcán, hogy valami nincs rendben.

Az öklendezés még több könnyet és taknyot présel ki belőlem, de érzem, hogy mélyebbről is felszakad valami. Sinatra költőkről, kalózokról és királyokról énekel.

– Talán önzőnek kellett volna lennem, és úgy tenni, mintha nem vettem volna észre belőle semmit. De nem voltam az. Azt válaszolta, búzlók. Nem akartam a betegségről beszélni, de mégis azt kellett mondanom, hogy amiatt van. Azt felelte, nem is zavarja annyira. Csak hunyjam le a szemem.

Megér egy próbát, dalolja Frank, és akkor az első adag kifröccsen belőlem, végigégeti a torkomat és kirobban a számból, véres-sárgás tócsában ütközve a tál aljának.

– És én lehunytam, de tudtam, hogy ez már el van baszva. Nem működtem. Bármit is csinált, olyan lötyyedt maradt a farkam, mint a romlott kagyló húsa. Pedig próbálkozott, tiszta szívéből próbálkozott, de addigra már mindegy volt. Csak az járt a fejemben, hogy rohadok belül, és a rohadás bűze átüt a bőrömön is.

Újabb adag készülődik, görcsös öklendezés feszíti meg a gerincem, az átizzadt póló a hátamra tapad, az öreg csak figyel csendben, aztán amikor végeztem, felém nyújt egy szalvétát.

– Az egyik legnagyobb eddig – mondja.

A tálba pillantok és konstatom, hogy tényleg így van. Megtörölöm a szám.

– Elég lesz?

– Böven. Tejfölös vagy paradicsomos alappal kéred?

– Tejföllel. És sok sajttal.

Megveregeti a vállamat, mikor feláll, elveszi előlem a tálat és elindul vele hátra a konyhába.

– Ha kérsz addig egy üdítőt, szolgálj ki magad. De ha kiteszed a zárva táblát, az se gond, ha rágyújtasz.

Reggelre minden szag eltűnik.

Következő vasárnap. Glenn Miller a Holdfény szerenádot játssza egészen halkán, Dio papa pedig teátrális mozdulattal élém teszi a kész pizzát. Ma kevesebb feltéttel tudtam szolgálni, mint múlt héten, de még így is jutott rá bőséggel. Belemélyeszttem a fogam egy szeletbe: csirkemájíze van, és szinte krémes.

- Leülsz, papa?
- Hogyne. Egy italt, barátom?
- Csak valami üdítőt.

Visszaindul a pulthoz, amikor valaki megkocogtatja az üvegajtót. Papa felé pillant: egy negyvenes pofa, a bal karja kötésben, öltönyt visel és kalapot, de igencsak úgy fest, mint aki eléggé elázott ma estére. Dio kinyitja az ajtót, de nem engedi be, hanem kilép hozzá. A válam fölött figyelem őket: nem hallom, miről beszélgetnek, papa szívélyesen magyaráz, olykor széles karlendítésekkel nyomatékosítva a mondandóját. A fickó megértően bólogat: arcán azoknak az alkoholistáknak a beletörődése ül, akikkel most közölték, hogy tíz után nincs kiszolgálás. De nem csinál balhét, ehelyett megöleli Dio papát, aki atyaian átkarolja, majd egy férfias csókot nyom a halántékára. Aztán a fickó távozik.

- Ki volt az?
- Egy régi jó barát. Nem tudja, mennyi az elég.
- Ő is... törzsvendég?
- Olyasmi.

Miller belekezd a Kék Rapszodiába.

- Kérsz egy szeletet?
- Uram, dehogy. Ami a tiéd, azt neked kell megenned.

Beleharapok az utolsó szeletbe. Olyan intenzív íze van, hogy a gyomrom még többet követel belőle, pedig feszülésig tömtem.

- Mit gondolsz, papa, mennyi van még hátra?
- Miből?

Erre nem akarózik válaszolni. Inkább állom a tekintetét és várom, hogy ő mondja ki. Meg is teszi.

– Nem sok. Azt hiszem, van még hátra egy-két akadály, de jó úton jársz. Kijön, aminek ki kell jönnie, és ez a lényeg.

Iszom a szavait és majszolom a pizzám.

- Talán az orvosok mást mondanak?

Lenyelem a falatot és megrázom a fejem: – Nem járok orvoshoz. Azzal kezdték, hogy menthetetlen vagyok, így hát nem éreztem úgy, hogy van még dolgunk egymással.

- Férfias döntés. Nem értenek azok semmit.

Az utolsó harapások: a széle langyos és ropogós. Elteltem, de egy pohár sör jólesne.

- Papa... azt az egyet elárulod, hogy miért kell megennem?

– Ez egyszerű. Mert a tiéd. Hogy is néznénk ki, ha mindent kidobálnál, ami benned van, de nem tetszik.

Sokadik hét. A harmadik feles. A The Chordettes a homokemberről énekel: könnyörögnek egy álomért.

- Nehezen megy ma éjjel.

Dio papa megértően bólogat: – A végét járod, fiam. Mindig ez a legnehezebb, de ha bent marad, pár hónap, és újult erővel tér vissza.

Oda nyúlok, ahol fáj: – Három hete, hogy elköltözött, de ezt már mondtam. Hazamentem vasárnap éjjel, és már nem volt otthon. Elvitte mindenét. Még egy cetlit sem hagyott.

– Szerinted miért?

– Lelkiismeret?

Alig észrevehetően biccent.

– Napokig csak kóvályogtam az üres lakásban. Fel akartam hívni és elmondani neki, hogy már nem sok van hátra. Hogy mindjárt meggyógyulok, hiszen Dio papa is azt mondta, hogy mindjárt meggyógyulok. Sőt, mikor hazaértem, már akkor pont ezt akartam mondani neki. Még gondolkodtam is rajta, hogy útközben veszek valami ajándékot, de semmi nem volt nyitva.

Most meg nyalókákról énekelnek. Ettől felfordul a gyomrom, végre érzem az ismerős görcsöt és tudom, hogy ez jó.

– Hét közben lenyomtam az ujjam a torkomon, hátha kijön valami, de nem jött, csak epe meg nyál. Franc tudja, hány éjszakát görnyedtem a vécé felett. Volt, amikor úgy berúgtam, hogy azt hittem, a lelkemet is kiokádok másnap, de akkor sem jött ki más, csak áttetsző lé. Ide akartam jönni, de nem voltál nyitva.

– Nem mindig vagyok nyitva.

– De ezeket mind elmondtam korábban. Azt is, hogy jobban érzem magam.

– Ezért ez az utolsó alkalom. – Elém tol még egy felelt. – Húzd ezt le!

Lehúzom. Erősebbnek tűnik, mint a korábbiak, fűszeresebb, és már akkor megrándul tőle a felsőm, amikor az illata eléri az orromat.

– Mit érzel?

– Émelygek.

– Az jó. És még?

– Semmi mást.

Erre pofon vág. Lisztes lesz az arcom a tenyerétől. Értetlenül nézek rá.

– Keresett valakit, akiről azt hiszi, egészséges. Mit érzel?

Nem válaszolok, erre megint pofon vág. A fejem billeg a nyakamon, forog velem az egész pizzéria, a feles meg a tészta szagától kavargó a gyomrom. Kicsordul a könnyem, és a szemem sarkából látom, hogy Dio papa feláll. A vállamra teszi a kezét.

– A következőt a hasadba kapod.

The Chordettes

No other Arms No other Lips
JUST THE VERY BEST OF THE CHORDETTS

Oda kapom. Öklendezek. Meg akarom ütni ezt a vén faszt, de mozdulni sincs erőm. Kapaszzkodok a fémtálba. Meg akarom ütni azt a kurvát. Valami felszakad. Ki akarom kaparni ezt a szart a beleimből.

Dio papa a hátamat lapogatja. Érzem, hogy jön, éget és karcol mindent maga körül. Romlott kagylóhúsrá gondolok és elbaszott szexre. Üres lakásra. Farkakra, amik nem betegnek. Nyalókákra és a homokember lisztes tenyerére.

Eltömíti a számat, reflexből rá akarok harapni, de megállom, hogy ne. Hatalmas darab: látom a végét, ahogy lóg kifelé az ajkaim közt. Aztán nyálkás cuppanással kísérvé belepottyant a tálba. Ez most nem hússzínű és véres, hanem tényleg olyan, mint egy nagy darab, sötétbarna máj. Sírok, hogy legyen rajta fűszer.

– Ez istenes adag lesz – mosolyog Dio papa.

Felnézek rá: – Azt hiszem, te vagy a legjobb barátom.

Megcsóválja a fejét és elindul a konyha felé.

Vasárnap éjjel van, az utcákat járom, és az égből Bobby Vinton énekel magányos uraságról. Szeretnék találkozni valakivel, de nem tudom, kivel. Sorra szívom a cigiket és körbe-körbe csavargok a háztömbök között. Többször elsétáltam a pizzéria felé, de soha nem volt nyitva. Most is arra indulok, közben arra várok, hogy elfáradjanak a lábaim, és elálmosodjak. Nem akarok egészséges lenni, de ezt a gondolatot hamar elhessegetem, mert Dio papa felpofozna érte. Megállok az utca túloldalán: ég nála a villany, beszélget valakivel az asztalomnál, és idáig hallom, hogy Ben E. King az Állj mellémet játssza odabent. Nekem meg csak magányos uraság jutott.

Eldobom a csikket, rászánom magam és átmegek az úton. King egyre hangosabb.

Megkocogtatom az üvegajtót, Dio papa kedvesen rám néz az üvegen keresztül, mintha azt mondaná annak a másiknak az asztalomnál, hogy rögtön jön. Alig lép ki az ajtón, máris kezdem:

– Beszelnünk kell, papa.

A vállamra teszi a kezét: – Értem én, fiam, de ma nem lehet.

– Hanem mikor?

– Holnap éjjel.

– De hát az hétfő!

– Ez így van. De az egészséges barátaim hétfőn jönnek, és te meggyógyultál.

Hallgatok.

– Mert meggyógyultál, ugye? Látom rajtad, hogy nincs benned semmi.

– Igen, Dio papa. Nincs bennem semmi.

Sötétedéskor megek, és a pizzázó üres. A székek mind az asztalokon, az én helyemen is. Csend van.

Kinyitom az ajtót és beköszönök, hátulról hallom Dio papa választát:

– Erre gyere!

Belépek, behúdom magam mögött az ajtót és ráfordítom a benne felejtett kulcsot.

– A konyhába?

– Erre hát!

A parketta csillog. Odakint emberek jönnek-mennek, Dio papa tapsol kettőt, és Benny Goodman rákezd a szvingre.

– Jössz már, fiam?

Befordulok a pult mögé, onnan pedig a konyhába és a raktárba. Húsok, zöldségek, porok, fűszerek és italok halomban. Kések, deszkák, bárdok, villák, edények szerteszét. Középen pedig, egy jókora asztal mögött, ott áll Dio papa makulátlan kötényben. Két feles poharat tesz maga elé, telitölti őket és felém tolja az egyiket.

– Azt hittem, már nem is jössz. Húzzuk ezt le.

Lehúzzuk. Végigmarja a torkomat, de közben érzem, hogy nagyon hiányzott.

– Hogy vagy, fiam?

– Egészségesen, azt hiszem, de hiányoznak a vasárnap éjszakák.

– Úgy látom, tényleg nincs benned több beteg hús.

– Mintha kiürültem volna. És tudod, papa, éhes vagyok.

– Mert kiürültél. Az éhséggel jár.

Játszom a pohárral egy kicsit, aztán leteszem magam elé. Dio papa végigmér.

– Menj haza és keress valamit a hűtőben.

– Nem akarok.

– Rendben fiam, ahogy akarsz.

Egy bárdal, amit valószínűleg mindvégig úgy tartott a keze ügyében, hogy ne lésam, lecsapja az ujjakat a kézfejéről. Három és felet, egészen pontosan. Ordítok, de erre Benny Goodman még hangosabban nyomja a szvinget. Dio papa a számra tapasztja hatalmas kezét és azt mondja: – Csitt!

Addig néz a szemembe, amíg nem látja benne a nyugalmat. Akkor elveszi a kezét és így szól:

– Ezeket most elkészítem neked. – A bárdal félrelök egy kisebb darabot. – Ezt pedig félretesszük a többi éhezőnek, hiszen ebben már nincs benne a kórságod.

Boldogan bámulom csonka kézfejemet.

Amikor befejeztem a késői vacsorát, leöblítettem egy pohár sörrel és megigazgattam a rögtönzött körtést a kezemen, felállok az asztaltól és megköszönöm Dio papának a vendéglátást.

– Számíthatok még rád, fiam? – kérdi.

– Azt hiszem, igen, papa. Ez majdnem olyan jó volt, mint az igazi.

Mosolyogva ereszt utamra, én pedig hazafelé az Állj mellémet dudorászom az utcai lámpák fényében. ■■■

■ **Sepsi László** (1985): író, filmkritikus, a *Prizma* filmművészeti folyóirat szerkesztője. Jelenleg Budapesten él és az amerikai trashfilm történetéből doktorál az ELTE BTK-n. Írásai többek között a *Filmvilágban*, a *Magyar Narancsban*, a 2000-ben, a *Mozgó Világban*, és az *Esőben* jelentek meg. *Holt istenek kora* című regénye 2003-ban jött ki az *Eső* gondozásában.